

bestaaende Kommission med det Hverv at tage alle i den omhandlede Anledning i Betragtning kommende Forhold under Overveelse og derefter at gjøre Forslag til en endelig Ordning af Islands finantssielle Stilling til Kongeriget. Som det vil sees af den nævnte Kommissions nederfor som **Bilag I** aftrykte Hovedbetænkning, der afgaves den 5te Juli 1862, kunde dens Medlemmer ikke enes om en fælles Indstilling. Vel udtalte den som sit eenstemmige Skjøn, at Udsønderingen af Islands Finantser fra Kongerigets maa anses for gavnlig, og at den for at blive frugtbringende for Island kræver en væsentlig Forandring i Landets politiske Ordning, navnlig saaledes, at Landets overordnede Bestyrelse gjøres mere stedlig og udrustes med større Myndighed, samt at Althinget erholder bevillende Myndighed i Finantsager. Egeledes vare alle Kommissionens Medlemmer enige i, at en egentlig paa en detailleret Afregning begrundet Opgjørelse af det finantssielle Mellemliggende mellem Island og Kongeriget er unmulig, hvilket ligefrem følger deraf, at Finantserne i flere Aarhundreder have været sammenblandede, uden at i tidligere Tid noget budgetmæssigt Regnskab er blevet aflagt eller noget anskueligt Bogholderi blevet ført. Men med Hensyn til Sagens Hovedpunkt, Bestemmelsen af den danske Statskasses eventuelle Tilskud til Island, opløste Kommissionen sig i tre indbyrdes afvigende Mindretal: et, som formeenste, at der i Udsønderingsotiebliffet bør afgives til Island som dets Eiendom en Sum, der svarer til den virkelige Værdi af de Eiendomme, som have tilhørt Island, men som ere blevne realiserede, og hvis Provenu er inddraget i Statskassen, foruden en Sum i Anledning af det i sin Tid bestaaende islandsske Handelsmonopol, beregnet som en Kvotadeel af dettes Nettoudbytte, og i Genhold hertil foreslog, at der engang for alle skulde ydes Island en Affindelsesum i Statsobligationer af et saa stort Beløb, at Renten repræsenterede en aarlig Indtægt for Island af 119,724 Rd. 92 β , dog imod at Island til de fælles Statsforpligtigheder aarlig bidrog et Beløb af 20,000 Rd. — et andet, som fandt, at der burde tillægges Island som et fast aarligt

Bidrag et Beløb af 12,000 Rd. og desuden et midlertidigt Tilskud af 30,000 Rd. aarlig, der efter 6 Aars Forløb skulde aflåge med 2,000 Rd. aarlig; — et tredje endeligt, der foreslog Island tillagt et fast aarligt Bidrag af 29,500 Rd. og et midlertidigt Tilskud af 12,500 Rd. som efter 10 Aars Forløb skulde aftage med 500 Rd. aarlig.

Efterat Kommissionen havde afgivet den ommeldte Betænkning, blev Sagen gjort til Gjenstand for Forhandling mellem Justitsministeriet og Finantsministeriet, der begge vare enige med Kommissionen i, at det vilde være hensigtsmæssigt og især til Gavn for Island, at Bestyrelsen af dettes Finantser kunde gaae over til Althinget, fordi dette maatte antages at være i Besiddelse af det Kjenndskab til de islandsske Forhold, som den herværende Repræsentation saa ofte har beklaget at savne, og det netop derfor vilde være ulige lettere for hiint end for denne at tilveiebringe de Midler, der ere nødvendige til Sværksættelsen af nyttige Reforme for Landet, og i det Hele at indrette Islands økonomiske Anliggender paa den for Landets Tarv og Udvikling mest hensigtsmæssige Maade. Egeledes vare begge Ministerier enige i, at der ikke kunde være Tale om at gaae ind paa det af Kommissionens ovenfor først omtalte Mindretal stillede Forslag om at tilstaae Island et fast Minimum i Form af Erstatning for solgte Fordegsjer, Handelsmonopol m. v., hvilken Afgjørelsesmaade desuden kunde være mislig for Island, idet dette efter den heromhandlede Ordning vilde blive undergivet den Pligt samtidig at yde Bidrag til de fælles Statsforpligtigheder, men dette Bidrag ikke vilde kunne ansættes til den vilkaarlige valgte Sum af 20,000 Rd. hvorimod det maatte beregnes efter ganske andre Regler. Medens derimod Justitsministeriet for sit Bedkommende ansaae det af Kommissionens tredje Mindretal fremsatte Forslag, hvorefter Kongerigets Finantser vilde have at overtage et fast aarligt Tilskud af 29,500 Rd., og et midlertidigt Tilskud af 12,500 Rd., som bedst egnet til at lægges til Grund ved de fremtidige Forhandlinger, erklærede Finantsministeriet, at det vel erkjendte, at der, naar en finantssiel Udskillelse finder Sted, bør ydes et aarligt